

VIREOLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

LA CARREGA LLEUGERA

Conte de Grimm, dibuixos per D'IVOR

Ara asseiat-vos en aquest banc i espereu, que us pagaré el convingut. Tu noia vés-te'n cap a casa, que no està bé que t'estiguis aquí sola amb aquest noi. E xicot no sabé si riure o plorar perquè feia estona que se la mirava per lo lletja que era, (la pobra noial) i això ho trobà fora de

rota lògica. La veia cuida les oquetes com si fossin persones i va entrar amb a noia a la barraca. E xicot es quedà al banc assegut, l'atutó f'ra era esplèndida, el panorama exquisit. Aquest lloc és de iciós es va dir; però

finc unes ganes de dormir que m'obliguen a tancar els ulls. Les va quedar adormit. A cap d'una estona, la vella e va cuidar: — Té! no necessites diners ni béns, ja que ets ric. Et daré una altra cosa. I li va donar una capseta petita dient li: — «T'ho pago sobradament bé.»

Però e'l trobant-se bé no féu cas del regal i se'n va anar després de remerciari-li. El conte va estar tres dies perdut pel bosc, i a l'últim va veure una ciutat on va encaminar-se de dret. Es féu conduir al palau de s R i si i vo e'nt fer una finesa, va

oferir la capseta a la Reina, li qua així que veié el que con'te ia, puèda com morta. De seguida fou agafat i l'anaven a empresonar sense saber-ne la causa, quan la Reina va tornar en sí, manà que la deixessin parlar amb ell. La Reina digué: — He tingut tres filles:

la més petita era més formosa que el sol, quan plorava no eren llàgrimes el que queia dels seus formosos ulls, inó perles. Quan va tenir 15 anys el rei va fer venir les tres filles a sa presència i eis p e'unta quina l'esimava més. La gran va dir: — Com als do'ços més

bona. La segona: — Com al vestit més bonic. La petita va dir: — Com la sal. El Rei es va indignar i la féu portar al bosc, acompanyada per dos soldats i carregada amb un sac de sal a l'espatlla. Com plorava en separar-se de nosaltres tot el camí va quedar sembrat de perles. El rei, arrepenit de sa crueltat, a féu anar a cercar... però en và. I això que m'admira és que dins de vostra capseta hi

ha perles com les que sortien dels seu ulls! Com heu tingut aquesta capseta: — El els va explicar el que ja sabem. Varen acordar anar a veure la vella. La vella fiava, de sobte entraren tres oques i la noia, esperades car havien sentit soroll pel bosc. La noia s'assegué i no digueren res durant dues hores, per ú tim sentiren un mussol que féu per tres vegades ul lul La vella digué: Es hora que ens separem, el temps ha passat i ara vés-te'n a la font i quan tornis t'ho explicaré. La noia va sortir com cada nit. Aquell dia feia lluna plena. Va arribar al peu d'una font on h havia tres a'zines grosses, grosses! Ella es va treure una pell que cobria la seva cara i la va rentar, deixant-la a la llum de la lluna, perquè s'assegués. Que canviada. Mai s'havia vist una noia mes macal

Continuarà

EL BRESSOL

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

En Jan era un bon home a carta cabal, era un *bon Jan* de tal manera que Jan era el nom que millor li esqueia. Maria la seva dona era també de la millor pasta, el que volia l'un, l'altra ho trobava bé i per tant en aquella casa modesta, de pagesos, sempre havien desitjat tenir al menys un fill per alegrar amb els seus brogits aquella quieta casa, per ajudar-los en el

treball quan fos apte i per endolcir-los la vellesa si Déu els deixava viure molts anys. Però el fill esperat no arribà mai. Feia ja dotze anys que eren casats quan un dia al sortir en Jan, de matinada per anar al treball fou sorprès en descobrir al peu de la porta un gros paquet. S'hi atansà, l'inspeccionà i va semblar-li sentir una mena de remor a la part de dins. Descorregué la

manta que el cobria i amb la sorpresa que es de suposar es trobà amb un infantó que en sentir el fred de la matinada es despertà prorrompent en un gran plor. El cor li féu un salt. De moment no sabia què fer. Mirà a l'entorn i no veié ningú. Decididament l'havien deixat allí aquell infantó confiant en que ells el recollirien, i no anaven pas errats! Corregué a avisar la Ma-

ria que baixà tota trasbalsada, i entre tots dos entraren el bressol a dins. Encengueren un bon foc i amb una alegria gran fou recollit aquell innocent nin, era bonic com una poncella.

La Maria s'hi tornava tarumba i amb gran precaució li preparava els biberons, que el petit prenia àvidament. Els que els tenia preocupats i els feia rumiar qui-sap-lo, era que el

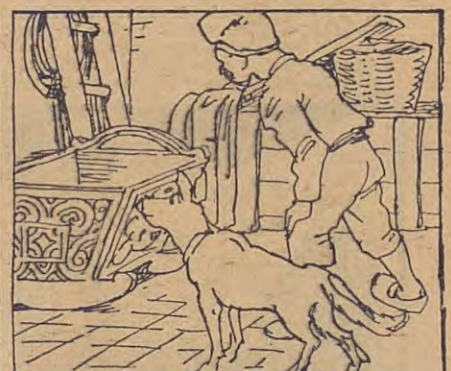
bressol demostrava gran riquesa i en el coll de la criatura penjava una rica medalla i cadeneta d'or amb un Sant Antoni en l'anvers i gravat en el revers el nom d'Antoni.

Acatant la voluntat així expressada per qui l'havia dut allí aquell retallet de cel, el batejaren amb el nom d'Antoni i l'estimaren sempre com a un verdader fill. En Jan i la Maria per evi-

tar comentaris del veïnat desaren ben amagat aquell bressol luxós que desdeia de la casa i el substituïren per un de més a to amb la modèstia d'ells.

L'Antoni anà creixent i sempre pensà que ells eren els seus pares i com a tals els respectava i estimava.

En Jan havia estat sempre molt treballador i ordenat, logrant així, encara que els guanyys fossin petits a for-

ça d'insistència, com les formigues, omplir una olla amb bones monedes de plata. Per això quan el bon Jan va tenir aquell tropell que va deixar-lo tan mal parat, varen tenir sort de la seva previsió, perquè va haver d'estar qui-sap el temps sense treballar. No obstant mai en Jan ni la Maria, en mig de tantes contrarietats (perquè per

més pega se'ls moriren en aquell temps la vaca i un cavall) varen desesperar-se i confiant que Déu no els desampararia, anaren passant com poderen. Entretant n'Antoni anava creixent, tenia ara tretze anys i moltes ganes de ésser útil als seus pares, però naturalment no podia substituir el treball d'un home. El pobre Jan ja ben poca feina

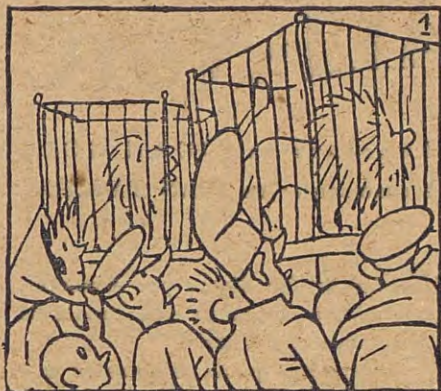
podia fer i cada dia les seves forces anaven reculant. Un dia l'Antoni descobrí en un recó de les golfes el seu luxós bressol. Sorprès amb aquella descoberta, preguntà als seus pares què significava aquell bressol. En Jan i la Maria es miraren esglaiats no sabent què dir-li.

(Continuarà)

Una cacera accidentada

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

El Gran Circ Tonyina feia la seva aparició al poblet de Viladegats en mig de l'expectació popular. Sobretot cridaven l'atenció dels vilatans les feixugues gàbies on eren tancades les feres més feres que hi ha a l'Àfrica Tropical, lleons, tigres, panteres i fins

una zebra, bestiola curiosa que feia que els infants preguntessin als seus pares: — Que és un ase blanc amb ratlles negres o un ase negre amb ratlles blanques?

Tot el poble estava ple de satisfacció en pensar que per uns quants dies

podrien fruit aquell cu iós espectacle. Sobretot al club dels caçadors, domiciliat a la taverna de la plaça, davant la qual s'havia instal·lat el Circ, hi regnava una sobreexcitació extraordinària. Aquells caçadors, naturalment, no havien mort mai res més que co-

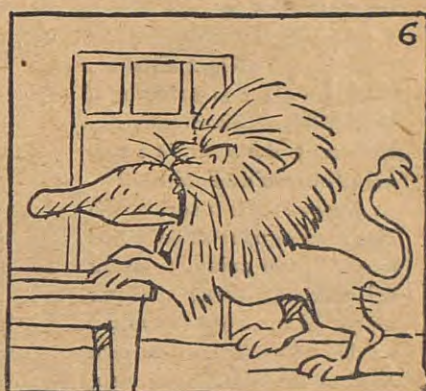
nills i algun gos, però en olorar les feres, llur sang venatòria s'inflamava i ja es sentien als boscos tropicals cantant tota aquella *ménagerie*.

Una tarda, quan més animada era la discussió a la taverna, arribà una nova paorosa: El gran Mulei Ahmet,

el ferotge lleó de l'Atlas, acabava de fugir de la seva gàbia, aprofitant un descuit del seu guardà

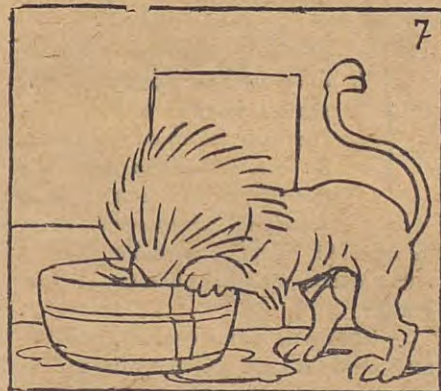
Tots els caçadors corregueren cap a ses cases respectives amb l'excusa de cercar llurs armes, però en realitat

per barrar-se per dins i esperar que sortís primer el veí.

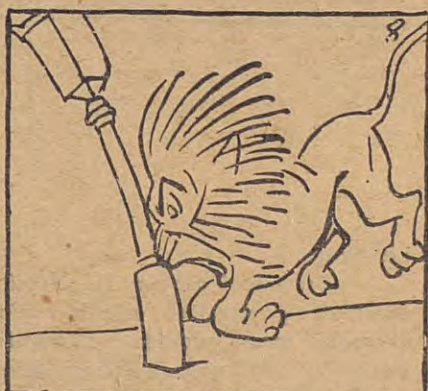
Mulei-Ahmet, mentrestant, avançava majestuos cap a la taverna.

Què pensava la bestiola? Volia potser tornar cap a les seves africanes? Era possible que hi sabés trobar, car

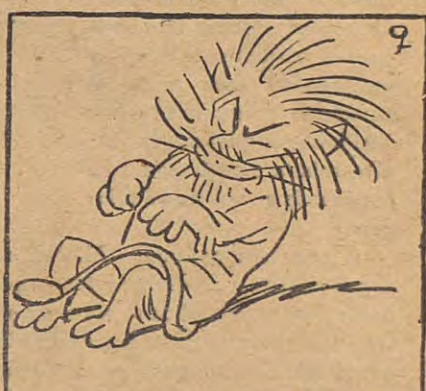
és natural que un lleó de l'Atlas sapiga força geografia, però de moment no trobà més que un gros pernil que, penjat sobre el taulell de la taverna, atreia ses famèliques mirades. El féu caure i se'l menjà amb forta cruixidera de barres.

Després, quina set, la bestiola! Per

sort, allà hi havia una portadora de vi i s'hi abeurà llargament.

En sortir del banquet era tot un altre. Si hagués tingut veu hauria cantat la *Marina*. Començà a fer esses pel mig de la plaça i, tot d'una, volgué passar entremig de dos fanals i hi topà

de cap, perquè només n'hi havia un. Desenganyat, es dirigí a un lloc on el sol hi batia i s'ajagué panxa en l'aire, beatíficament, a pair el pernil i covar la *mona* que havia arreplegat.

Els caçadors no es veien enlloc, encara.

(Acabarà)

CONTES ARABICS

DOLÇA-AMIGA I ALÍ-NUR

ADAPTATS PER JOAN GOLS
IL·LUSTRACIONS DE JOAN JUNCEDA

(Continuació)

I immediatament tot el palau ressonà amb els planyes, els plors i els gemecs de's familiars i dels esclaus; i la nova arribà al Soldà; i tota la ciutat de Basra no trigà gaire en saber la mort del bon Visir Fadleddin ben-Kacan; i tots els habitants, fins els petits infants de les escoles, ploraren aquella pèrdua irreparable! Alí-Nur, no obstant son desesper, no planyé res per als funerals del seu bon pare, als quals assistiren tots els Emirs, els Visirs (amb el malvat Ebn-Saúf, el qual es veié obligat com els altres a portar el sarcòfag a l'espatlla); els alts dignataris, els grans del reialme i tots els habitants de Basra.

Després dels funerals Alí-Nur romangué molt de temps tancat al seu palau, refusant de veure i d'ésser vist per ningú. Al cap d'aquest temps, un dia véu entrar a la seva cambra un antic amic seu, fill d'un íntim amic del seu difunt pare. Aquest xicot li besà la mà i li d'gué:

— Bon amic Alí-Nur: Tot home viu en la persona del seu descendent i un fill com tu no pot ésser altre que el digne fill del teu bon pare! Aconsola't, doncs, i no oblidis les paraules del nostre sant profeta (que sobre ell reposin la preguera i la pau d'Al·lah!); el qual ens ha dit: «Guareix la teva ànima i no portis més el dol de la criatura!»

A aquestes paraules, Alí-Nur no pogué replicar i resolgué tot seguit posar fi a la seva aflicció, almenys exteriorment, i ordenà tot seguit d'endergar la sala de reunions per tal de tornar a rebre dignament les seves amistats. I des d'aquell dia, les portes del seu palau foren obertes als visitants i amics, joves i vells. Amb els que més íntima amitat féu, però, fou amb deu xicots de la seva edat, fills, tots ells, dels deu més rics marxants de Basra; i en la companyia llur, Alí-Nur, començà a despesar diners i temps en

divertiments i festins sense mesura; i no hi havia persona que no rebés obsequis d'ell; i ell no rebia ni una visita sense que, en honor d'ella organitzés immediatament una gran festa. I heus ací que tot això era fet per Alí-Nur amb una prodigalitat tal, malgrat les reconvençions prudentes de sa bona muller Dolça-Amiga, que un dia, el seu intendent l'anà a trobar anguniós

Mentre quedin diners per esmorzar, no vull que em portis preocupacions ni angúnies pel dinar!

L'intendent quedà sense saber què replicar a son amo i es limità a saludar-lo respectuosament i retirar-se a vetllar-li el que quedava de la hisenda que el seu pare li havia deixat.

Alí-Nur, lluny d'esmenar-se continuà, cada dia amb més delit, la seva vida dissipada. No tenia res seu: Només calia que un amic li digués: «Com és bonic aquest joíell que portes, Alí-Nur!», perquè ell li respongués: «Té! Queda-te'l en record meu!»

Sa muller, Dolça-Amiga, ja no era escoltada per ell com al principi i fins, en els darrers temps, la tenia bastant negligida. Ella mai es planyia de res i cercava consol en la lectura i en la música.

Un dia que Alí-Nur havia entrat a la seva cambra privada, ella li digué:

— Oh Nur, llum dels ulls meus! Es ben cert que aquell qui prodiga el bé, marca les fites que li faran la vida benhaurada; però tem els cops orbes del destí!

A penes Dolça-Amiga havia dit aquestes paraules quan hom picà dos cops a la porta i, en anar a obrir, Alí-Nur es trobà amb l'intendent. Se l'emportà a una cambreta que hi havia al costat de la gran sala de recepcions, en

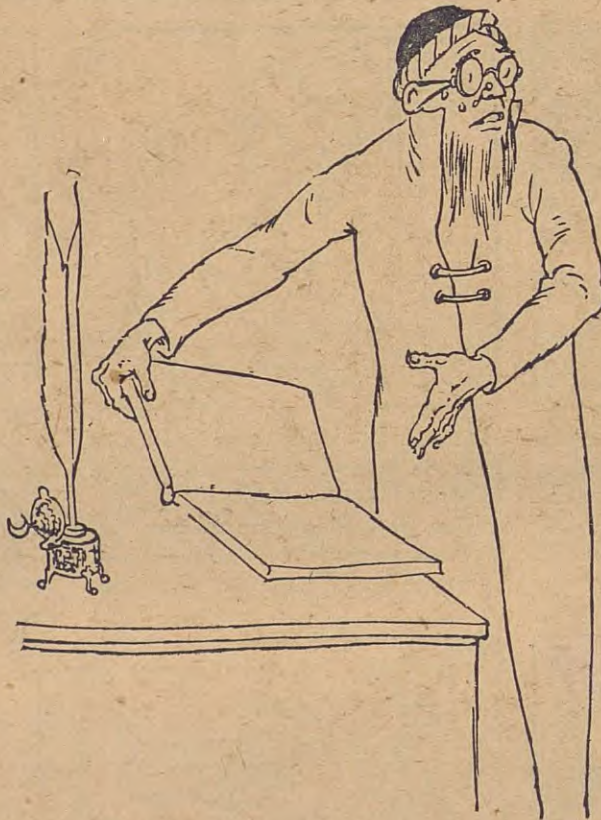
la qual hi havia una colla d'amics fent gatzara, menjant i bevent, i li preguntà:

— Què passa, que em vens a trobar amb aquesta cara tota pàl·lida i descomposta!

— Oh mon amo Alí-Nur! Allò que jo temia tant, ja és arribat!

— Com és això! — preguntà Alí-Nur amb angoixa.

— Has de saber que el meu treball és acabat perquè no tinc res teu per administrar. Ja no et queda res, ni en diners ni en propietats que valgui ni

i li digué:

— Mon amo i senyor: No oblidis que massa generositat perjudica; que els regals massa prodigats exhaureixen la riquesa i que aquell qui dona sense comptar s'empobreix! Pensa que aquells que avui reben les teves prodigalitats, demà, si ets pobre, et giraran la cara i no t'auxiliaran ni amb un tros de pa!...

Alí-Nur el mirà una estona sense respondre i per fi li digué:

— Mira: Cap de les teves paraules ha de fer-me canviar de conducta.

un òbol. Ací et deixo els quaderns de les despeses fetes per tu i els del teu capital!

En oir aquestes paraules Ali-Nur abaixà el cap i exclamà:

— Només Allah és fort i tot podrós!

Un de's amics que eren a la sala, mentrestant, havia anat atansant-se a la porta de la cambra on eren Ali-Nur i l'intendent i, havent oït tota la conversació, cuità a contar-la als altres reunits. En aquell mateix instant Ali-Nur entrà a la sala de recepcions, i tot seguit se li atansà un de's presents i li digué:

— Bon amic Ali-Nur: Quan he sortit de casa, la meva muller no es trobava gaire bé. Ja em perdonaràs, doncs, que et deixi i me'n vagi tot seguit.

I se n'anà.

Llavors s'aixecà un segon convidat i li digué:

— Oh mon amo Ali-Nur: Perdona que et deixi tan de pressa, però avui el meu germà celebra la festa de la circumscisió del seu fill i no puc pas deixar d'anar-hi! Adéu!

I també se n'anà. I així, després de l'un l'altre tots anaren aixecant-se i marxant, fins que quedà ben sol a la sala de recepcions. Aleshores féu cridar na Dolça-Amiga i li digué amb les llàgrimes als ulls:

— Oh Dolça-Amiga, ma muller! Si sabessis el que m'està passant!

I li contà la desgràcia que li havia caigut al damunt. Dolça-Amiga li respongué:

— Ah, mon bon Nur! Ja fa temps que jo t'ho predeia i te'n prevenia!

— Bona muller; tu saps que jo he despesat tota la meva fortuna amb els meus amics: No crec pas que ara es neguin a ajudar-me!

— T'equivoques, desgraciad! — féu Dolça-Amiga. — Ja veuràs com tots te giren l'esquena!

— Doncs ara mateix vaig a provar-ho! Demanaré una petita suma a cada un i, entre tots, em faran un petit ca-

pital. Em dedicaré al comerç i mai més voldré saber res de disbauxes ni distraccions!

I eixí de son palau i trucà a la porta de la casa del primer amic que trobà. Una negra obrí i preguntà:

— Què voleu?

— Digues al teu amo que a la porta

que plorava, li besà el front i, amb les llàgrimes als ulls li digué:

— Oh, mon amo i senyor! Perquè plores? No em tens, encara, a mi mateixa? I no soc jo, segons tu mateix dius, la mateixa Dolça-Amiga de sempre, aquella que tu trobes la més bella de totes les dones de l'Aràbia? Pren-

me, doncs, condueix-me al mercat de les esclaves i ven-me! Has oblidat que ton pare em comprà per deu mil dinars d'or? Jo espero que Allah t'ajudarà en aquesta venda i podràs aconseguir, encara, un preu més elevat que el de la primera vegada! Quan a nostra separació tu saps bé que si Allah ha escrit que un dia hem de retrobar-nos, ja ens retrobarem!

— Oh, ma Dolça-Amiga! — interrompé Ali-Nur emocionat. — Jo mai consentiré en separar-me de tu!

— Ni jo tampoc hi consentiria! — féu ella amb passió. — Però la necessitat és, molt sovint, llei!

Marit i muller s'estrenyeren tendrament i les llàgrimes d'ambdós es confongueren. Dolça-Amiga, quan l'e-

moció li ho permeté, continuà tractant de convèncer el seu espòs que la vengués com esclava al mercat, dient-li que ell, Ali-Nur, fill de Fadladdin ben Kacan, tenia de fer tot el possible per tal d'evitar una pobresa indigna d'ell. Per fi, deixant-se convèncer per les paraules de l'abnegada esposa, Ali-Nur eixí de sa casa junt amb ella, la cara ben tapada, i s'adreçà al corredor d'esclaves de més anomenada del mercat.

— Cal que sàpigues, oh corredor! — li digué — la veritable vàlua de la joia que vas a anunciar al mercat!

— Oh, mon amo Ali-Nur — respongué aquell — jo sóc vostre servidor i conec bé els meus deures envers vós.

Aleshores entraren tots a una cambra del mercat i Ali-Nur llevà el vel que cobria la faç de Dolça-Amiga.

de sa casa hi ha Ali-Nur qui li besa la mà i espera l'afecte de sa generositat!

Al cap d'una estona la negra tornà a eixir i li digué:

— L'amo m'ha dit que us digui que no hi és!

I anà a casa d'un segon amic i rebé la mateixa resposta. I anà a casa d'un tercer... i d'un quart... i de tots: Sempre rebé la mateixa negativa!

Aleshores tornà a casa i hagué de confessar a sa muller com tenia raó en tot el que li havia predit. Dolça-Amiga l'aconsolà i li digué:

— No et desesperis, encara! Pots vendre els mobles i els cortinatges que et queden i encara pots remeiar la situació!

I Ali-Nur anà venent tot el que li quedava d'alguna vàlua a casa; però vingué dia que ja no li quedava res. Aleshores Dolça-Amiga agafà Ali-Nur

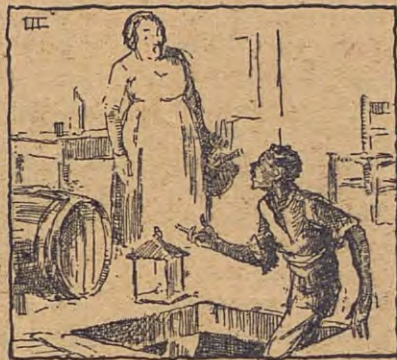
Desengany

I Don Pere té una botiga a la Barcelona antiga a un barri que en temps passat per noble: era habitat i resten de llur mans'ons encara vells murallons.

La botiga de don Pere té un soterrani al darrera que el bon senyò el fa servi per guardá el perril i el vi perquè és molt fresc i no humit i amb gran pedres construít.

Ha rebut de Martorell un bocoi de vi nove i i per posá'l no té lloc. Pensa doncs eixamplá un poc el soterrani i poder transformar-lo en un celler.

Comença a desfer paret i una troballa hi ha fet: un soterrani més gros es veu, fosc i teneb ós. — Ma noil quin descobriment; farà un celler imponent!

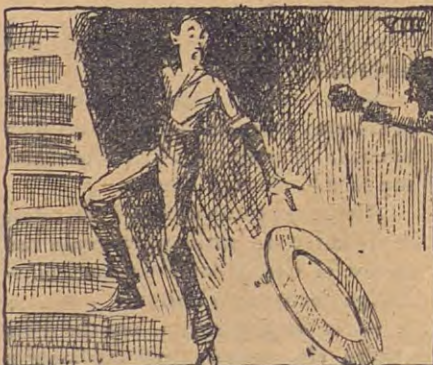
Amò un llum hi ha penetrat i tot sorprès ha quedat. Allò és una col'lecció de tresors de l'antigò! Cuirasser, ma les, gamberes cascs, brasers, i llumenere!

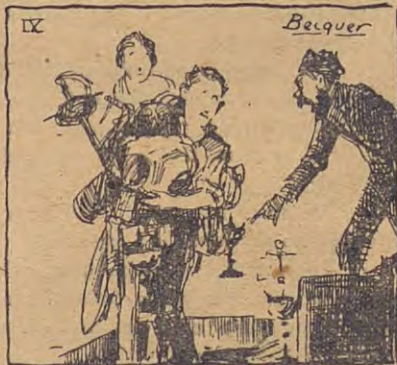
Don Pere riu satisfet de la troballa que ha fet, Allò una gruta serà d'un vell paláu català on en temps calamitós hom hi amagà el més precíós!

I comença a traslladar tot el que pot agafar cap a la seva botiga. Ja les cames li fan figa de tant pujá l'escaleta mes ell, va seguint sa feta.

F ns que al viatge desè mentre s'enduu un bell brasè sent u a veu que li crida: — Això ja passa de midal Foradar-me la paret per robar-me! Que és fresquet!

I don Pere veu l'avors que tots aquells vells tresors són del seu veí antiquari que al celler hi té l'armari on hi posa a rovellar ço que vell vol fer tornar!

E L R E L L O T G E

— Parlant de *timos*, el sistema que més gràcia m'ha fet és el que vaig llegir l'altre dia a un diari de París.

Sentint dir això a en Pere Parera, els seus oients aproparen les cadires esperant sentir una història curiosa.

— Veureu doncs — prosseguí d'ent en Parera — que el jueu Isaac Deu Percent, afamat sastre d'una barriada de París s'estava una tarda treballant a la rebotiga, quan sentí un soroll a fora la porta, com d'un cos que cau inert.

Sortí apressadament, i veié caigut a terra un home de certa edat, vestit amb roba que havia estat bona i era ara apedaçada i lluenta. L'individu en qüestió no donava cap senyal de vida.

Isaac encara que no era samarità sinó jueu, sentí certa compassió per aquell infeliç i s'apressà a recollir-lo ajudat per Rebeca, la seva dona, i l'entrà a la botiga.

Un cop allà, l'assegueren en una cadira i li remullaren els polsos amb aigua de Colònia fins que començà a obrir els ulls i a preguntar «on sóc?» com és de rigor en aquests casos.

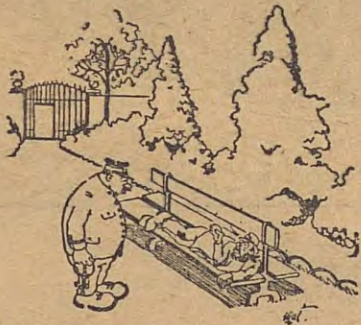
— Sou a casa meua — respongué Isaac — no us espanteu, no serà res. Una mica de cobriment de cor que passarà de seguida.

— Però què m'ha passat? No recordo...

— Devieu estar mirant el meu aparador i heu caigut desvanecut. Jo he sentit el soroll i he sortit a recollir-vos.

— Però, què m'ha passat? On anava, jo? què feia...

I l'accidentat restà un moment en meditació.

— Anem a tancar el parc.

— Bé, doncs, no feu soroll amb la porta.

(De Pèle-Méle)

— Ah, sí! ja recordo! Ara, ara! M'he sentit com si el buit que tinc a l'estómac em pugés al cervell, ...

— Buit a l'estómac? voleu dir que teníeu gana?

— Gana? — féu l'altre quasi plorant — ja ho crec que tenia gana! Però m'he sentit encara! Fa tres dies que no he tastat res!

— Home! Vaig a donar-vos quelcom de seguida — féu el bon Isaac disposant-se a demanar una llesca de pa amb oli a Rebeca.

— És que... ara recordo! no em puc entretenir gens!

— Per què? — féu Isaac.

— Perquè... perquè... veureu, quin hora és?

— Les sis i cinc minuts.

— Oh, sort contrària! Ja he fet tard!

— Tard, per què?

— Per anar a la Caixa de Préstecs!

Ah, senyor! Si sabéssiu la misèria en què estic, jo i la meua esposa i els meus fillets! i que trist és sentir com et demanen pa i no pots donar-los-en! Fa un mes que no treballo i he acabat tots els recursos. I Avui, després de tres dies de no menjar res, m'he decidit a fer el sacrifici més gros de la meua vida: empenyorar el rellotge d'or que era del meu pare! I ara, té la Caixa tancada... i hauré d'anar-lo a vendre o esperar demà passat sense menjar, perquè demà és festa i no obren!

— El rellotge del vostre pare? — féu Isaac intrigat. — I quan pensàveu treure'n.

— Va costar mil francs abans de la guerra. Dels d'avui almenys en val dos mil, vell i tot com és. Jo volia penyorar-lo per vuit cents francs però si el venc... aquests lladres d'argenters a penes me'n donaran cinc cents!

— I ben net que sí! i més si veuen que us fan falta. Però, escolteu, deixeu-me'l veure, aquest rellotge.

— Mireu, aquí és. Les tapes són ben gruixudes...

— En efecte. — Isaac contemplava el rellotge per sobre i per sota, rumiant el bon negoci que per a ell representava aquella adquisició si la podia fer. — Jo us en podria donar sis cents francs, no pas més perquè no en tinc més a casa.

— Ja és ben poca cosa, — féu l'altre — però quan penso en el quadro que trobaré a casa si no porto diners. Va,

— Vol qui li porti?

(De Kasper)

val ja us el podeu quedar! Val més acabar d'una vegada!

Entregà el rellotge, cobrà els sis cents francs i se'n anà.

Isaac no cabia a la pell de tanta alegria. Cridà Rebeca i li ensenyà la valuosa adquisició.

— I quan penses guanyar-hi? — preguntà la dona.

— Uii! molt! veuràs, vaig a veure en Jacob que és argenter, ell que em digui quant li sembla que se'n pot treure.

Sortí Isaac, i al cap d'una estona Rebeca el veié entrar, cap-cot i amb els braços pengim-penjam.

— I doncs? què diu Jacob?

— Que ell me n'ofereix quinze francs, per afavorir-me! — respongué Isaac tristament.

Els anglesos fan riota dels nord-americans perquè diuen que parlen amb ac ent nasal.

Un cicerone ensenyava a un anglès l'estàtua de Jordi Washington a la ciutat del mateix nom.

— Mai una mentida no sortí de la seva boca — digué el guia.

— Està clar, com que parlava amb el nas — contestà l'anglès.

El doctor Metzina va donar una conferència sobre l'insomni. Abans d'acabar-la, l'auditori estava completament curat.

La pell del hipopòtam té cinc centímetres de gruix.

El capità dels bombers: — Nois, aquest foc és molt gros i estarem molta estona per apagar-lo, amb això, esmorzem, primer.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 634 — Frederic Ros

N.º 635 — Pere Falguera

N.º 636 — Antoni Vallés

N.º 637 — Josep Colomer

AVENTURES DEL CAPITA PAU SABATA

Un envelat que s'embala
al bell mig d'un ball de gala.

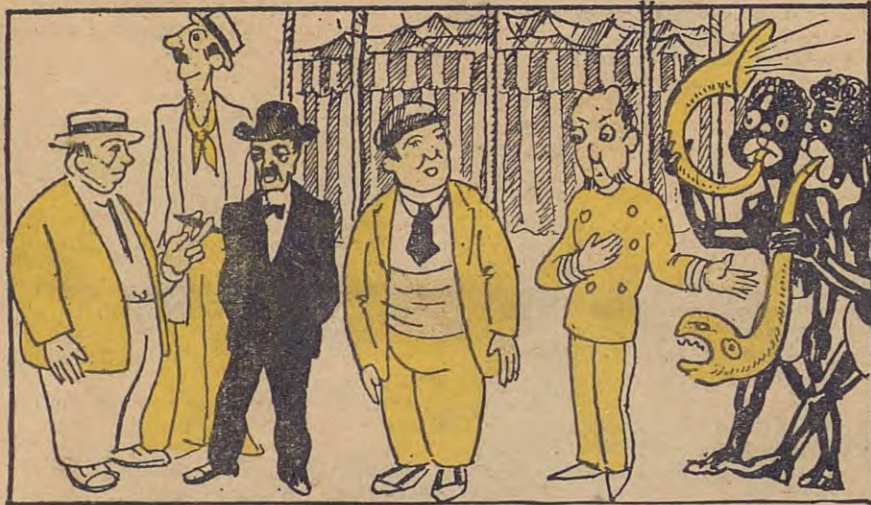
Tots e's habitants d'Ocata
s'enutgen contra en Sabata.

Per recobrar sa amistat
una idea s'ha inventat.

Prepara la població
la seva festa majò.

La junta de l'envelat
trobar músics no ha lograt.

L'envelat està a vessar
i ells comencen a tocar.

Han armat tant de soroll
que el públic està mig foll.

Fins els pals de l'envelat
el xarleston han ballat.

I bufen amb tant delit
que l'envelat ha fugit.